

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

Робота в стадії розробки

THE PALACE OF MEMORY

a work-in-progress

ВСТУП

Ця книга була опублікована у якості супроводу до короткометражного фільму “Палац пам’яті” та є робочим матеріалом анонімних спогадів, що в тій чи іншій мірі пов’язані з Українським домом / колишнім музеєм Леніна в Києві. Ці тексти можуть, прямо чи опосередковано, виступати як тригер для подальшого збору спогадів. Остання частина книги навмисно залишена порожньою - для вас, як читачів та глядачів, щоб додати свої власні спогади. Проект є незавершеною роботою, яка може бути завершена тільки шляхом участі інших дописувачів.

Вікі Торнтон

INTRODUCTION

This book has been published to accompany the short film *The Palace of Memory* and is a working compilation of anonymous memories concerning or somewhat related to Ukrainian House / the former Lenin Museum in Kyiv. These texts are intended to act as a trigger for further recollections, either directly or indirectly. The last part of the book has purposely been left blank for you, as the reader and viewer, to add your own contributions. The project is a work-in-progress which can only be completed by, with and through the participation of others.

Vicki Thornton

1.

Я пам'ятаю, як зводили будівлю. Це було давно: ці зображення чорно-білі. Чоловік, примруживши око, оглядає будівництво. Чорний хрест у центрі мого поля зору. Філармонія з видом на нескінченну порожнечу нижче. Робітники копають землю, повні вантажівки рухаються штучними пагорбами. Сталева сітка стирчить з мокрої землі, маскуючи та загороджуючи ландшафт. Я спостерігав через цю дивну перспективну сітку, запитуючи себе, скільки часу може зайняти створення такої декорації. Також я пам'ятаю будівлю, завернуту у синьо-жовтий. Я почув, як хтось описує скульптуру під покриттям, але не зміг її відтворити у пам'яті, як би не старався. Я пам'ятаю свою прогулянку до вершини будівлі, коли я спостерігав за двома солдатами, які мовчки патрулювали у військовому камуфляжі.

1.

I remember seeing the building being constructed. It was a long time ago: these images are in black and white. A man, one eye closed, surveying. A black cross in the centre of my field of vision. The Philharmonic building overlooking the endless void below. Diggers moving the earth, loaded trucks rolling down the man-made hillside. Steel mesh rising up from the wet earth, obscuring and framing the landscape. I watched through this strange perspectival grid wondering how long it would take to draw such a scene. I also remember the blue and yellow wrapped around the building. I heard someone describing the sculpture underneath but couldn't picture it again, no matter how hard I tried. I remember walking to the very top of the building and watching two soldiers silently patrolling in military fatigues.

2.

Вперше я потрапила до цього мовзолею десь в році 2006-у. Там відбувалась арт-ярмарка й зіхалось чимало галерей. Я була студенткою, не могла купити вхідний квиток й сказала, що з якогось там ЗМІ. Коло за колом, майже як Дантові. Червоний оксамит, бетон і мармур. Все підкреслює випадковість твоєї присутності тут. Наче щойно закінчилося якесь урочисте свято. Я тоді ще не знала слова “паноптикум”, і напевно моє відчуття не зручності було викликано не прозорістю для інших, а радше навпаки, невидимістю. У порожнині центру який, як я дізналась пізніше стояв пам'ятник Леніну і з уламка якого зробили надгробний пам'ятник, стояв чорний рояль, на якому грав місцевий доволі відомий піаніст. Всі довкола метушились, а мені хотілось вірити, що музикант неодмінно помітив як я стою, притулившись до колони, і слухаю його.

2.

As far as I remember, the first time I visited this strange 'loophole' was in 2006. There was an art fair there and many galleries were exhibiting artists' work. I was a student at the time and couldn't buy an entry ticket so I said I was from the media. Circle after circle, almost like Dante. Red velvet, concrete and marble. Everything emphasising the strange coincidence of your presence. It looked almost as though some solemn feast had just ended. I didn't know the word "panopticon" back then, but probably my sense of uneasiness was not because of the lack of transparency, but rather because of the invisibility. In the cavity at the centre (in which, I later found out, used to house a monument to Lenin and whose debris later became a tombstone), was a black piano. A local well-known pianist was playing it. Although everyone was fussing around, I really wanted to believe that the musician noticed me standing near, leaning against a column and listening to his music.

3.

Щодо Українського дому, то перший спогад про нього стосується якогось концерту або літературного вечору, на який я пішов десь на початку 2000-х чи наприкінці 90-х. З того часу я був там кілька разів випадково, так би мовити: на ярмарку Індійської чи Азіатської чи Східної культури, купував арома палички чи шукав буддистські майстер-класи. На фасаді будинку я часто бачив банери, які рекламували котячі ярмарки, ярмарки одягу, тощо. Там ніколи не відбувається нічого надто цікавого.

Найбільше він привернув мою увагу в січні-лютому 2014-го року, коли його зайняли протестувальники з Майдану, потім міліція, потім знову протестувальники. Там був Відкритий університет Майдану, центр допомоги протестувальникам з інших міст та АвтоМайдану. Місце для відпочинку. Пам'ятаю, що передавав невеликі кошти, які мені переслала польська подруга на підтримку Майдану.

Пам'ятаю, що минулого року там показували документальний фільм про канадську журналістку, яка подорожувала через Україну під час Голодомору, відбувалось змагання між дітьми на кшталт війни роботів, та проходили соціальні/культурні презентації в Українському Кризовому Медіа Центрі.

3.

Regarding Ukrainian House, the first memory I have of the place was when I went to some concert or literature event there in the early 2000s or late 90s. Since then, I've been there several times accidentally, so to say: at some Indian/Asian/Oriental culture fair, to buy incense sticks or to look for some Buddhist workshop. I've often seen banners on the front of the building advertising cat fairs, clothing fairs, etc. There is never much of interest happening.

The most it drew my attention was in January-February 2014 when it was taken by Maidan protesters, then by police, and then by protesters again. There was an Open University of Maidan, an aid centre for protesters from outside the city and for AutoMaidan. A place for protesters to rest. I remember giving some money there which had been sent to me by a Polish friend in support of Maidan.

Last year I remember a documentary film was shown there about a Canadian journalist traveling through Ukraine during the Holodomor, a robot war competition for teenagers, and some social/cultural presentations at the Ukrainian Crisis Media Centre.

4.

На вулиці було морозно і ми зайшли всередину лише щоб зігрітися. Я пам'ятаю, що там була книжкова ярмарка і Я купила декілька брошур. Коли ми повернулися наступного дня, щоб купити ще, зал був вже перетворений на різдвяну ярмарку. Ми купили трохи солодощів у жінки в бічній кімнаті - наступної зими я знайшла одну з цих цукерок у кишені свого пальто.

Весна. Ми гуляли по місту, забігали та вибігали з тролейбусів. Перш ніж зайти всередину, ми три рази обійшли площу. Коли ми зайшли, дівчина помітила нас спеціальними наліпками на одязі. Ми пішли ввєрх сходами і дивились, як діти грають в групову гру. Ти все фотографував, але я просто спостерігала - я пам'ятаю, як думала, що цей маленький момент неможливо зафіксувати.

4.

It was freezing outside and we came inside just to get warm. I remember there being a book fair and buying a few pamphlets. When we came back the next day to buy more, the hall had been transformed into a Christmas market. We bought a few small sweets from a woman in a side room: I found one in my coat pocket the following winter.

Spring. We'd been running around the city, jumping on and off trolley buses. We circled the square three times before going in. A girl put stickers on our coats as we entered. We wandered upstairs and watched a game being played between groups of children. You photographed everything but I just watched - I remember thinking that this small moment couldn't be fixed.

5.

Про Музей Леніна я в дитинстві не чув ніколи. Я був малим і не бував у Києві. Думаю, якщо б навіть і бував, навряд чи батьки повели б мене туди. Український Дім я вже відвідав будучи студентом. Тут у 2000-х проходили перші масштабні арт-ярмарки Києва та книжкові виставки.

У 2004 Український Дім був зайнятий революціонерами під час Помаранчевої революції. Я помятаю, що всередині Дому було тихо, хоча там було дуже багато людей. Вони спали скрізь – на сходах, ескалаторі, а невеликі кімнати були повністю застелені матрасами. Тут було тепло і душно, всі запахи змішувалися: дим, бутерброди, взуття, одежа, запах поїздів... На вході стояли охоронці і слідкували за порядком. Взагалі, щодо тієї зими, я дуже часто згадую про провокації – люди боялися цього. Так і мої знайомі розповідали, що прийшли в Український Дім фотографувати – усі спали, вони почали знімати і хтось вигукнув: «провокатори!». Їх одразу оточили, їм прийшлося довго доводити, що вони художники і знімали тільки в художніх цілях. У 2013 - 2014 тут також були штаби та проживали революціонери. Тепер тут пусто і мало що відбувається, окрім конфлікту у 2016, коли хотіли демонтувати скульптурні рельєфи на фасаді будинку в рамках програми декомунізації в Україні.

5.

I never heard about the Lenin Museum in my childhood. I was small and had never been to Kyiv. I think if I would have gone to Kyiv during that time, it would have been unlikely that my parents would have taken me there. I first visited Ukrainian House as a student. The first large Kyiv Art fairs and book exhibitions were held there in the 2000s.

In 2004, Ukrainian House was occupied by revolutionaries during the Orange Revolution. I remember it being very quiet inside the House, although there were lots of people there. They were sleeping everywhere: on the stairs, on the escalator, and the small rooms were completely covered with mattresses. It was warm and stuffy, all the smells mixed together: smoke, sandwiches, shoes, clothes, the smell of trains... Guards stood at the entrance keeping order. In general, that winter, I often remember provocations - people were very afraid of this. My friends told me that they went to Ukrainian House to take photos - everyone was sleeping, they began photographing and someone shouted: "provocateurs!". They were immediately surrounded, and for a long time had to prove that they were artists and were taking photos only for artistic purposes. In 2013-2014, there were also headquarters and revolutionaries living there. Now it is quite empty and very little happens there, except for during the conflict in 2016, when the Soviet sculptural relief on the façade of the house was dismantled during the decommunisation programme in Ukraine.

6.

З Українським Домом у мене немає дитячих спогадів, вперше я потрапила туди, коли приїхала жити в Київ на початку 2000х. Однак мені запам'яталася історія, яку розповідав мій друг. Під час Перебудови ця будівля була декомунізована в перший раз, і музей Леніна, що розташовувався тут, був закритий. Його величезна статуя, яка стояла всередині в самому центрі, була розбита. Батьки друга зберегли гранітний великий палець Леніна, і потім він припадав пилом на полиці у друга в майстерні.

У свій час в Українському Домі проходили виставки сучасного мистецтва. Але, як і в інших приміщеннях, що почали здавати в оренду, часто там був абсурдний і непередбачуваний набір заходів. Взимку 2014 навколо Українського Дому були серйозні протистояння – ще в кінці січня його узяли штурмом мітингувальники. До цього там якийсь час перебували урядові сили. Перед ним в центрі Європейської площі, де була одна з основних точок протистояння, розміщувалось кілька ліній барикад, «Беркут», внутрішні війська, а за ними Музей Українського мистецтва. Будинок знаходився в тилу у протестувальників, тому був стратегічно важливий. Пам'ятаю, коли потрапила туди в перший раз після штурму, там була величезна гора матраців в центрі атриуму. Люди грілися і спали в теплі – на вулиці був

6.

With Ukrainian House, I have no childhood memories, the first time I went there was when I came to live in Kyiv in the early 2000s. However, I do remember a story that my friend told me. When the building ceased to be a museum of Lenin during Perestroika, and was decommunised for the first time, a huge statue of Lenin, which stood inside in the centre, was defeated. My friend's parents saved a granite thumb and Lenin's finger had been gathering dust for many years on a shelf in his workshop.

At one time in Ukrainian House there were exhibitions of contemporary art. But, like many other premises that started to be rented out, often this led to an absurd and unpredictable set of activities. In the winter of 2014, around Ukrainian House was one of many serious confrontations - in late January it was stormed by protestors. Before that, there had been government forces inside there for a while. In front of the House in the centre of European Square (one of the main points of confrontation), there were several lines of barricades, 'Berkut', internal troops, and behind them the Museum of Ukrainian Art. The house was right behind the lines of protestors so was strategically important. I remember when I got there for the first time after the assault, there was a huge mountain of mattresses in the centre of the atrium. People were warming themselves and

серйозний мороз.

Ще пам'ятаю мої безуспішні спроби зацікавити місцевим контекстом іноземних художників, які приїхали до Києва взимку минулого року і були налаштовані досить скептично по відношенню до всього, що тут відбувалося. Ми зайшли в Український Дім і опинилися в царині нижньої білизни – трусів, махрових халатів, бюстгальтерів і подібної текстильної продукції. Виставка-продаж товарів широкого вжитку – такий формат був особливо популярний в кінці 90-х – на початку 2000х в колишніх радянських установах культури. Будинок Кіно, «Тарілка» – подібні виставки там проходили регулярно. І в Українському Домі кілька поверхів в той раз були щільно заставлені пластиковими боксами, всередині яких були купи дешевого текстилю. Все це на тлі стін облицьованих гранітом і під куполом з жовто-блакитних стрічок.

sleeping there: there was serious frost outside on the streets.

I also remember my unsuccessful attempts to interest foreign artists who came to Kyiv last winter and were rather sceptical about everything that is happening here. We went to Ukrainian House and found ourselves surrounded by underwear: there were pants, toweling dressing gowns, bras and such like everywhere. An 'exhibition' of consumer goods - a format especially popular in the late 90s and early 2000s in former Soviet cultural institutions. In the House of Cinema, the UFO: such exhibitions were also held regularly there. This time in Ukrainian House, several floors were tightly packed with plastic boxes, inside which were mountains of textile goods. All this against a backdrop of walls lined with granite and under a dome of yellow and blue ribbons.

7.

Я пам'ятаю це місце як знімальний майданчик. Ми сиділи в несправжньому кафе зі справжнім куратором. Мій друг розповідав як був тут в дитинстві, і бачив зараз невидиму колекцію. Портрети з кукурудзи та рису. Куратор випив кавт зі своєї пластикової чашки. Наступного разу ми все зможемо побачити. Посол Росії в Туреччині щойно був розстріляний. Це не був вдалий день для нашого візиту. Ми дійсно хотіли спуститися, намагались кілька разів. Ми чули історії від людей, яким це вдалося. Вони розповідали нам про ці “скарби”, поховані глибоко під землею. Але це було занадто небезпечно. Уранці відбулася серйозна аварія. Спори плісняви швидко розмножувались від вологи, що капала з землі нагорі.

7.

I remember the place as a film set. We sat in the fake café with the real curator. My friend spoke about visiting as a child and seeing the now-invisible collection. Portraits made of maize, corn and rice. The curator sipped his coffee from a plastic cup. We could see everything next time, he said. The Ambassador of Russia in Turkey had just been shot. It was not a good day for us to have come. We really did want to go down, we tried several times. We'd heard stories from people who had. They told us of those 'treasures' buried deep underground. But it was too dangerous. There'd been a serious accident just that morning. Mould spores were emanating rapidly from the dank and dripping earth above.

8.

Намагаючись думати про Український дім (колишній музей Леніна) у Києві, я відмітив одну життєво важливу деталь - мій розум і пам'ять, здається, наполегливо стирали будь-який візуальний або тактильний контакт з цією будівлею, принаймні за останні п'ять-сім років. Ніби мій розум категоризує цю будівлю як якусь "травму", яка повинна стати невидимою і уникати її. Чому? Коли я почав думати про це, я згадав два епізоди з мого дитинства.

Перший епізод - був з того часу, коли я ще ходив до школи, мені було близько 5 років. Влітку, ми прогулювалися з батьками по центру міста, і чомусь вирішили відвідати Український дім. Було дуже жарко, я пам'ятаю це почуття розпеченого асфальту і неминучості гарячого Сонця ... а потім раптом така прохолодна і величезна гранітна підлога Українського Дому. І нічого всередині. Співробітник охорони розповів нам, що зараз нічого немає, виставка торгівлі розпочнеться наступного тижня. Тож досі для мене постає дитяче питання без: навіщо охороняти і забороняти вхід до будівлі де нічого немає всередині?

Другий епізод - коли мені було 6-7 років. Мої батьки та я поїхали в Український дім на якусь виставку купити куртку (або джинси?) або щось подібне і ... в хаотичному безладі

8.

Trying to think about Ukrainian House (the former Lenin Museum) in Kyiv, I caught myself on one vital detail – my mind and memory seem like they have persistently erased any visual or tactile contact with this building for at least the last five to seven years. It is as though my mind has categorised this building as some sort of “trauma” that should be unseen and avoided. Why? When I started to think about this, I remembered two episodes from my childhood.

The first was from around the time I was about to start school, around 5 years old. It was summer, we were on a walk in the city centre and, for some reason, we decided to visit Ukrainian House. It was really hot, I remember this feeling of searing asphalt and the inevitability of the sun... and then suddenly so cold and huge, the granite floor of Ukrainian House. And nothing inside. The security guard told us that there was nothing inside that day, the trade expo will start next week, or something like that. So frustrating and still an unanswered childhood question of mine: why guard and deny entrance to a building with nothing inside?

The second memory was from when I was around 6-7 years old. My parents and I went to Ukrainian House for some trade show to buy a jacket (or jeans?) or something like that and... in the chaotic mess of this trade show, I saw an escalator! Not in the

цієї виставки я побачив ескалатор! Не в метро! Це була така чиста радість і одкровення для мене - як ніби хтось втілив свої примхи і взяв цей фантастичний механізм з підпілля і встановив його саме там, де він хотів - у будівлі! І я можу гратися з цим! Це додало до мого загального уявлення про будівлю як про чиюсь нечувану, але цілком реалізовану фантазію.

Повертаючись до сьогодення, Я думаю, що моя уява витерла усі візуальні контакти з Українським домом, тому що я відчуваю сором стосовно поточного стану цього будинку - колишній музей Леніна, перейменований в Український дім, просто став місцем для неякісних, потворних заходів, дивних виставок та офіційні церемоній, і завжди на його фасаді є якийсь величезний і вишукано гламурний рекламний банер. Паралелі з надіями та розчаруваннями сучасної української історії? Можливо.

Але те, що я дійсно, з нетерпінням чекаю, щоб реалізувати в Українському домі - перший державний музей сучасного мистецтва - на сьогодні, я думаю, ця будівля дійсно заслуговує на ін'єкцію критичного, активного мислення.

metro! It was such a pure joy and revelation for me – as though someone had realised his whim and taken this fantastic mechanism from the underground and installed it exactly where he wanted – in a building! And I could play on it! This added to my general impression of the building as someone’s freaky, but fully-realised fantasy.

Coming back to today, I think my mind has erased all images of Ukrainian House because I feel embarrassed about the current state of this building – the former Lenin Museum, renamed Ukrainian House, destined to be just a ‘b-quality’ venue for numerous, ugly trade shows, strange exhibitions and official events, and always with some huge and exquisitely glamorous advertising banner on its façade. Parallels to the hopes and disappointments of contemporary Ukrainian history? Maybe.

But what I am really looking forward to seeing realised in Ukrainian House is the first state museum of contemporary art – by now, I think this building really deserves an injection of critical, active thinking.

9.

Це місце, для мене, було більш прожите фоном. Місто було вихором різної історії, розказаною поміж вибудованого середовища. І, здавалося, що я стикався з більшістю з цього вперше. Отже, можливо, порожнеча, яку я відчував, була придатною. Цей пустий простір вже став чимось у моїй уяві через спогади інших людей. Навіть мій візит є якимось розмитим. Оркестр грає через скромні динаміки. Щось класичне. На очевидний потенціал для проведення конференції або заходу натякає стек столів зі стільцями та столиками та широким відкритим простором. Килимний захист від ехо. Сонячне світло, що проникає через округлі скляні вікна. Мені здавалося, що я не повинен бути там, що вторгтися простір дихання простору, в його опорожню паузу.

9.

The place, for me, was experienced more in the second-hand. The city was a whirlwind of different histories told across the built environment. And it felt like I was encountering most of these for the first time. So perhaps the emptiness I felt was apt. This absent space had already become something in my mind through others' recollections. Even the visit I did make is somewhat blurred. An orchestra playing through unobtrusive speakers. Something classical. The evident potential for conference or event, hinted at in the stacks of chairs and tables and expansive open floors. Carpeted echo protection. Sunlight coming in through the plate glass windows. It felt like I shouldn't be there, that I was invading its breathing space, its empty pause.

ЕПЛОГ

Я зайшов на подвір'я п'ятиповерхівки, щоб пройти до головної вулиці. Рядами стояли тополі. Покришки від машин були закопані в землю, утворюючи невеликий паркан. Протоптані стежки перетинали подвір'я по діагоналі зручніше, аніж ті, що були заасфальтовані перпендикулярно. Калюжі на дорогах. Теплотраси, що прокладені на поверхні. І це було місто із забудовою такого типу. Воно нагадало мені моє рідне місто.

В ньому були такі ж самі типи будинків, такі ж дерева, така ж трава, такі ж металеві конструкції на дитячому майданчику, і майже порожня пісочниця із багнукою всередині, і калюжі на дорогах у тих самих місцях. Стіл на подвір'ї із двома лавками, за яким я бачив старших чоловіків, що грали в доміно або карти.

В мене було дуже дивне відчуття. Це місто виглядало точно як моє рідне місто і було абсолютно близьким, проте я ніколи не бував тут раніше. Ніби альтернативна історія в дії. Я почувався як вдома але водночас був незнайомим. Мое дитинство відбулось у цьому місці, але з іншими людьми і в іншому просторі. Я пройшовся навколо, шукаючи магазини або повороти, які пам'ятав з дитинства. Звичайно, я не міг нічого такого знайти, але я відчував, що вони завжди були десь поруч. За рогом.

EPILOGUE

I went into the yard of a five-storey building to pass through to the main street. There were poplar trees in straight rows. There were car tyres half-buried in the ground, like small fences. Paths diagonally crossing the yard in a much more convenient way than those perpendicularly asphalted. Puddles on the driveways. Heating pipes running over the ground. And it was a town with such a kind of set. It reminded me of my hometown.

It had exactly the same type of buildings, same trees, same grass, same metal playground constructions and an almost empty sandbox with dirt in it, and puddles on the driveways in the same spots. A table in the yard with two benches where I'd seen older guys playing dominoes or cards.

I had a very strange feeling. It looked exactly like my hometown and absolutely familiar, yet I've never been here before. Like an alternative history in action. I felt homely and like a newcomer all at the same time. My childhood happened in this location, but with different people, and in another space. I looked around in search of shops and corners that I remember from my childhood. I couldn't find any, of course, but I had the feeling that they were always somewhere near. Just around the corner.

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

ВАШ СПОГАДИ

Будь ласка, додайте свої власні спогади на ці сторінки. Вони можуть бути безпосередньо пов'язані з Українським домом / музеєм Леніна або будь-якою іншою пам'яттю, яка може бути спричинена цими текстами або фільмом.

THE PALACE OF MEMORY

YOUR MEMORIES

Please add your own memories on these pages. These can be directly related to Ukrainian House / the Lenin Museum or any other memory which may have been triggered by these texts or by the film.

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

ПАЛАЦ ПАМ'ЯТІ

THE PALACE OF MEMORY

